

3. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

БОГ, ВЕЧНИЯТ ОТЕЦ, е Създателят, Източникът, Вседържителят и Владетелят на цялото създание. Той е справедлив и свят, милостив и пълен с благодат, търпелив и изобилстващ с постоянна любов и вяност. Качествата и силата, изявени в Сина и в Светия Дух, са също откровения на Отец. (Бит. 1:1; Откр. 4:11; 1 Кор. 15:28; Йоан 3:16; 1 Йоан 4:8; 1 Тим. 1:17; Изх. 34:6. 7; Йоан 14:9.)

БОГ-ОТЕЦ

ВЕЛИКИЯТ ДЕН НА СЪДА ЗАПОЧВА. Огнени тронове с горящи колела застават на местата си. Древният по дни заема Своето място. Величествен, Той е начело на съда. Внушителното Му присъствие преобладава над огромното множество в съдебната зала. Множество свидетели стоят пред Него. Съдилището се открива, книгите се разтварят и започва изследването на житейските доклади за човещите (Дан. 7:9, 10).

Цялата Вселена е очаквала този момент. Бог-Отец ще извърши Своето правосъдие над злото. Присъдата е произнесена: „Бе извършен съд за светиите” (Дан. 7:22). Радостни възхвали и благодарности огласят небесата. Божият характер се разкрива в пълната му слава и Неговото чудно име бива оправдано в цялата Вселена.

СХВАЩАНИЯ ЗА ОТЕЦ

Бог-Отец често е схващан погрешно. Мнозина разбират Христовата мисия на земята за спасение на човешката раса и ролята на Светия Дух във всеки отделен човек,

но какво общо има с нас Бог-Отец? За разлика от милостивия Син и Дух Той напълно ли е дистанциран от нашия свят като отсъстващ Владетел или невъзмутима Първопричина?

Дали Той е, както някои Го възприемат, „старозаветният Бог” — Бог на отмъщението, характеризиращ се с правилото „око за око и зъб за зъб” (Мат. 5:38, срв. Изх. 21:24), или е един прецизен Бог, изискващ съвършени дела и нищо друго? Или Той стои в пълно противоречие с новозаветния Бог на любовта, Който ни съветва да обърнем и другата буза и да измением и втората миля (Мат. 5:39-41)?

БОГ-ОТЕЦ В СТАРИЯ ЗАВЕТ

Единството на Стария и Новия завет и на техния общ план за избавление се разкрива от факта, че един и същ Бог говори и действа и в двата Завета за спасението на Неговия народ. „Бог, Който в многобройни частични откровения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото и направи световите” (Евр. 1:1,

2). Макар Старият завет да наемква за лицата на Божеството, той не ги разграничава. Но Новият завет дава ясно да се разбере, че Христос, Бог-Син, е активната страна при сътворението (Йоан 1:1-3, 14; Кол. 1:16), че Той е Богът, Който е извел Израел от Египет (1 Кор. 10:1-4; Изх. 3:14; Йоан 8:58). Това, което Новият завет говори за Христовата роля при Сътворението и Изхода, дава да се разбере, че дори Старият завет представя портрета на Бог-Отец чрез посредничеството на Сина. „Бог в Христос примири света със Себе Си” (2 Кор. 5:19). Старият завет описва Отец, използвайки следните понятия:

Бог на милостта. Никое грешно човешко създание не е видяло Бога (Изх. 33:20). Ние нямаме снимка на Неговото лице. Бог показва Своя характер чрез делата Си на благодат и чрез словесната картина, която предава на Моисей: „Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вярност, Който показва милост към хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но не оневинява виновния; въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им, до третото и до четвъртото поколение” (Изх. 34:6, 7, срв. Евр. 10:26, 27). Но въпреки това милостта не прощава сляпо, а се ръководи от принципа за справедливост. Онези, които отхвърлят Неговата милост, ще пожънат Неговото наказание за беззаконието си.

На Синай Бог изразява желанието Си да бъде приятел на Израел, да бъде с тях. Той казва на Моисей: „И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях” (Изх. 25:8). Тъй като това място е било земното обиталище на Бог, това светилище се е превърнало в център на израелевата религиозна служба.

Бог на Завета. Тъй като силно желае да установи трайни взаимоотношения, Бог сключва тържествени завети с хора като Ной (Бит. 9:1-17) и Авраам (Бит. 12:1-3, 7; 13:14-17; 15:1, 5, 6; 17:1-8; 22:15-18, вж. гл. 7 на тази книга). Тези завети разкриват един личен обичащ Бог, Който се интересува от тревогите на Своя народ. Той дава на Ной обещание за редовни сезони (Бит. 8:22) и че никога няма да има втори световен потоп (Бит. 9:11), а на Авраам обещава многобройно поколение (Бит. 15:5-7) и земя, в която той и потомците му ще живеят (Бит. 15:18; 17:8).

Бог на избавлението. Като Бог на Изхода, Той извежда чудотворно един народ от роби към свобода. Това велико дело на избавление е фонът на целия Стар завет като пример за Неговото силно желание да бъде наш Избавител. Бог не е далечна, самостоятелна, незаинтересувана личност, а Един много деен участник в нашите дела.

Псалмистите са особено вдъхновени от дълбочината на Божията любов и грижа: „Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръ-

сти, луната и звездите, които Ти си отредил, си казвам: Какво е човек, за да го помниш? Или човешки син, за да го посещаваш?” (Пс. 8:3, 4). „Обичам Те, Господи, сила моя. Господ е скала моя, крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на Когото се надявам, щит мой, рогът на избавлението ми и високата ми кула” (Пс. 18:1, 2). „Защото не е презрял и не се е отвръщал от скръбта на оскърения” (Пс. 22:24).

Бог – наше прибежище. Давид вижда Бог като личност, при която можем да намерим прибежище подобно на шестте израелеви прибежищни градове, които са приютявали невинни бегълци. Повтарящата се в псалмите тема за „прибежището” е символ както на Христос, така и на Отец. Божеството е прибежище. „Защото в зъл ден ще ме скрие под покрива Си, ще ме покрие в скривалището на шатъра Си, ще ме издигне на канара” (Пс. 27:5). „Бог е прибежище и сила за нас, винаги изпитана помощ в напасти” (Пс. 46:1). „Както хълмовете обкръжават Йерусалим, така Господ обкръжава народа си отсега и довека” (Пс. 125:2).

Псалмистът изразява копнежа си към своя Бог: „Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Теб, Боже. Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог” (Пс. 42:1, 2). От личен опит Давид свидетелства: „Възложи на Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре; никога няма да допусне да се поклати праведният” (Пс. 55:22). „Уповавай

на Него, народе, по всяко време, изливайте сърцата си пред Него; Бог е прибежище за нас” (Пс. 62:8). „Бог многомилостив и благодатен, дълготърпелив и изобилстващ с милост и вяност” (Пс. 86:15).

Бог на прощението. След като съгрешава с прелюбодейство и убийство, Давид се моли искрено: „Смили се над мен, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми”. „Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мен Святия Си Дух” (Пс. 51:1, 11). Той е утешен от обещанието, че Бог е премного милостив. „Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към онези, които се боят от Него, колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали децата си, така Господ жали онези, които се боят от Него. Защото Той познава нашето естество, помни, че ние сме пръст” (Пс. 103:11-14).

Бог на добротата. Бог „извършва правосъдие за угнетените... дава храна на гладните. Господ развързва вързаните. Господ отваря очите на слепите; Господ изправя прегърбените; Господ обича праведните; Господ пази чужденците; поддържа сирачето и вдовицата; а пътя на нечестивите преобръща” (Пс. 146:7-9). Каква величествена картина на Бог разкриват псалмите!

Бог на Верността. Въпреки величието на Бог, Израел през повечето време се отклонява от Него (Лев. гл. 26; Вт. гл. 28). Бог обича Израел така, както съпруг обича съпругата си. Книгата „Осия” болезнено илюстрира Божията вярност, пред лицето на явната изневяра и отхвърляне. Постоянното Божие прощение разкрива характера Му, изтъкан от безусловна любов.

Макар че Бог позволява тя да преживее бедствията, причинени от нейната невярност — опитвайки се да коригира Израел — Той все още я обгръща с Неговата милост. Той обещава: „Ти си Мой слуга, Аз те избрах и не те отхвърлих, не бой се, защото Аз съм с теб; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подкрепя с праведната Си десница” (Ис. 41:9, 10). Въпреки нейната невярност Той обещава нежно: „Ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си в престъплението, което са извършили против Мен, и още, че са ходили против Мен... ако тогава необрязаното им сърце се смири и приемат наказанието за беззаконието си, тогава ще си спомня завета Си с Яков; още завета Си с Исаак... с Авраам” (Лев. 26:40-42, срв. Йер. 3:12).

Бог напомня на Своя народ за готовността Си да го избави: „Израелю, няма да бъдеш забравен от Мен; изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак — греховете ти; върни се при Мен, защото Аз те изкупих” (Ис. 44:21, 22). Не е

чудно, че Той казва: „Към Мен погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог — и няма друг” (Ис. 45:22).

Бог на спасението и Възмездието. Старозаветното описание на Бог като Бог на отмъщението трябва да се разглежда в светлината на унищожаването на Неговите верни от нечестивите. Чрез темата за „Господния ден” пророците разкриват Божиите действия за Неговия народ в края на времето. Това е ден на спасение за Неговия народ, но и ден на отмъщение над враговете им, които ще бъдат унищожени. „Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Бъдете твърди! Не бойте се! Ето вашия Бог! Възмездието ще дойде с Божия отплата; Той ще дойде и ще ви избави” (Ис. 35:4).

Бог-Баща. Обръщайки се към израелтяните, Моисей нарича Бог техен Отец, Който ги е избавил: „Не е ли Той твоят Отец, Който те е изкупил?” (Вт. 32:6). Чрез избавлението Бог осиновява Израел като Свое дете. Исаия пише: „Господи, Ти си наш Отец” (Ис. 64:8, срв. 63:16). Чрез Малахия Бог потвърждава: „Аз съм Бащата” (Мал. 1:6). На друго място Малахия свързва бащинството на Бог с Неговата роля на създател: „Нямаме ли всички ние един Отец? Не ни ли е създал един Бог?” (Мал. 2:10). Бог е наш Отец както поради сътворението, така и поради изкуплението. Каква славна истина!

БОГ-ОТЕЦ В НОВИЯ ЗАВЕТ

Богът на Стария завет не се различава от този на Новия завет. Бог-Отец е разкрит като инициатор на всички неща, баща на всички истински вярващи и в уникален смисъл баща на Исус Христос.

Отец на цялото създание.

Павел говори за Отец, като го отличава от Исус Христос: „Има само един Бог-Отец, от Когото е всичко... и един Господ-Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него” (1 Кор. 8:6, срв. Евр. 12:9; Йоан 1:17). Той свидетелства: „Прекланям коленете си пред Отец [на нашия Господ Исус Христос], от Когото носи името си всеки род на небесата и на земята” (Еф. 3:14, 15).

Отец на Всички Вярващи. В новозаветните времена духовната връзка Отец — Син съществува не между Бог и Израел като нация, а между Бог и отделния вярващ. Исус осигурява условията за тази връзка (Мат. 5:45; 6:6-15), която се установява с приемането на Исус Христос от вярващия (Йоан 1:12, 13).

Чрез избавлението, осъществено от Исус, вярващите са осиновени Божии деца. Светият Дух подпомага тази връзка. Христос е дошъл „да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва Отче!” (Гал. 4:5, 6, срв. Рим. 8:15, 16).

Исус разкрива Отец. Исус, Бог-Син, дава най-изобилна представа за Бог-Отец, когато идва в човешка плът като Божие себеоткровение (Йоан 1:1, 14). Йоан твърди: „Никой никога не е видял Бога; Единородният Син... Той Го изяви” (Йоан 1:18). Исус казва: „Слязох от небето” (Йоан 6:38), „Който е видял Мен, видял е Отец” (Йоан 14:9). Да познаваме Исус, означава да познаваме Отец.

Посланието до евреите подчертава важността на това лично откровение: „Бог, Който в многобройни частични откровения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото и направи световите, Който е сияние на Неговата слава и съвършен образ на Неговото лице” (Евр. 1:1-3).

1. Бог, Който дава. Исус разкрива Своя Отец като *даряващ* Бог. Ние виждаме Неговите дарове в творението, във Витлеем и на Голгота.

При Сътворението Отец и Син действат заедно. Бог ни дарява живот, макар и да знае, че това ще доведе до смъртта на собствения Му Син. Във Витлеем Той дава Себе Си в лицето на Своя Син.

Каква болка изпитва Отец, когато Неговият Син идва на нашата замърсена от греха планета! Представете си чувствата на Отец, Той, Неговият Син заменя любовта и обожанието на ангелите за омразата на

грешниците, славата и блаженството на небето — за пътя на смъртта.

Но точно Голгота ни дава най-дълбокото проникновение в Отец. Отец изтърпява болката да се отдели от Своя Син — в живота и в смъртта — много по-остро от което и да е човешко същество. Страда в същата степен както и Христос. Какво по-велико свидетелство за Отец може да бъде дадено! Кръстът най-добре разкрива истината за Отец.

2. Бог на любовта. Любимата тема на Исус е нежността и изобилната любов на Бог. „Обичайте неприятелите си — казва Той — и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните” (Мат. 5:44, 45). „И наградата ви ще бъде голяма и ще бъдете синове на Всевишния, защото Той е благ към неблагодарните и злите. И така, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден” (Лука 6:35, 36).

Навеждайки се да измие краката на Своя предател (Йоан 13:5, 10-14), Исус разкрива любящото естество на Отец. Когато Го виждаме да храни гладните (Марк 6:39-44; 8:1-9), да изцелява глухия (Марк 7:32-37), да дава словесност на немия (Марк 9:17-29), да изправя паралетика (Лука 5:18-26), да отваря очите на слепия (Марк 8:22-26), да изцелява прокажените (Лука 5:12-13), да възкресява мъртвите (Марк 5:35-43; Йоан 11:1-45), да прощава на грешници (Йоан 8:3-11) и да изгонва

бесове (Мат. 15:22-28; 17:14-21), ние виждаме Отец сред човеците — как им дава Своя живот, освобождава ги, дава им надежда и им посочва една нова бъдеща земя. Христос знае, че разкривайки скъпоценната любов на Своя Отец, ще отключи сърцата на хората за покаяние (Рим. 2:4).

Три от Христовите притчи рисуват Божията изпълнена с любов загриженост за загубеното човечество (Лука гл. 15). Притчата за загубената овца учи, че спасението идва по Божия инициатива, а не в резултат на нашето търсене. Както овчарят обича своите овце и рискува живота си, когато някоя от тях липсва, така, дори в по-голяма степен, Бог проявява Своята силна любов към всеки загубен човек.

Тази притча има и значение в космически мащаб — загубената овца представлява нашия разбунтувал се свят, един атом в Божията необятна Вселена. Бог дава скъп дар — Своя Син, за да върне нашата планета отново в кошарата. Това показва, че падналият ни свят Му е така скъп, както и останалата част от Неговото творение.

Притчата за изгубената монета подчертава колко сме скъпоценни на Бог ние, грешниците. А притчата за блудния син показва безграничната любов на Бащата, който посреща в дома си своите каещи се деца. Ако има радост на небето заради един грешник, който се кае (Лука 15:7), представете си радостта, която ще настане във Вселената при Второто пришествие на нашия Господ.

Новият завет показва ясно непосредственото участие на Отец в завръщането на Сина Му. При Второто пришествие злите извикват на планините и канарите: „Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеца!” (Откр. 6:16). Исус казва: „Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Своя Отец със Своите ангели” (Мат. 16:27) и „ще видите Човешкия Син седящ отдясно на Всесилния и идващ на небесните облаци” (Мат. 26:64).

С копнеещо сърце Отец очаква Второто пришествие, когато избавените най-сетне ще бъдат доведени в своя вечен дом. Тогава ще се докаже, че не е било напразно да изпрати „Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него” (1 Йоан 4:9). Само необятната, всеотдайна любов обяснява защо, въпреки че сме били врагове, сме били „примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син” (Рим. 5:10). Как бихме могли да презрем такава любов и да не Го признаем за наш Баща?

